

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **JUDr. E. M.**, bytem v P. 6, B. 151, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 13. 1. 2015, č. j. 72/15/5100-41454-704293,

t a k t o:

I.

Žaloba se v části, v níž se žalobce domáhal zaplacení částky 336.295,-Kč s příslušenstvím a toho, aby soud uložil Odvolacímu finančnímu ředitelství povinnost zrušit dodatečné platební výměry za roky 1996, 1997, 2006, 2007 a 2008, o d m í t á .

II.

Žaloba se v části, v níž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 1. 2015, č. j. 72/15/5100-41454-704293, z a m í t á .

III.

Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 13. 1. 2015 a rozhodnutí Finančního úřadu v Praze ze dne 20. 6. 2014, zároveň se domáhal zaplacení částky 336.295,-Kč s příslušenstvím a toho, aby soud uložil Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně povinnost zrušit dodatečné platební výměry za roky 1996, 1997, 2006, 2007 a 2008.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že postupem žalovaného Odvolacího finančního ředitelství není dbáno rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8Afs 30/2012 - 32 a příslušných zákonných předpisů, čímž dochází k porušení a zkrácení práv žalobce. Žalobci nebyly vráceny všechny částky, které částečně zaplatil, a částečně mu byly neprávem exekvovány. Kromě období let 1999 až 2001 žalovaný správní úřad dosud nestanovil výši daně za všechna ostatní zdaňovací období a žalobci stržené peníze nevrátil. Za období let 1999 až 2001 žalovaný zrušil nesprávné platební výměry, ale žalobci vrátil pouze platbu ve výši 192.218,-Kč ze dne 18. 2. 2005, platbu ve výši 200.487,-Kč ze dne 18. 2. 2005, platbu ve výši 271.727,-Kč jako úrok z částky 192.218,-Kč do dne 17. 3. 2014 a částku 3.163,-Kč jako úrok zkrácený o nesprávné odpočty.

Žalobce v podané žalobě poukázal na to, že podle ustanovení § 215 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, mu nebyl vrácen tzv. vratitelný přeplatek, tj. žalobcem zaplacené a exekučně zabavené částky včetně úroku, což mělo nastat do patnácti dnů ode dne zrušení příslušných výměrů. Na žalobcův starobní důchod byla vedena exekuce po dobu 38 měsíců v letech 2003 až 2005 a žalobci bylo strženo celkem 207.818,- Kč. Dále žalobci nebyla uhrazena částka ve výši 131.640,-Kč, což byl úrok ode dne 1. 3. 2003 do dne 17. 3. 2014 a bezdůvodně a nezákonně jsou mu až nyní poprvé účtovány k tíži nová penále a nové nedoplatky s odvoláním na ustanovení § 59 odstavec 5 již zrušeného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Žalobce přitom uplatnil jak námitku nesprávnosti účetnictví finančního úřadu, tak námitku promlčení podle ustanovení § 160 daňového řádu, když šestiletá promlčecí doba marně uplynula již v roce 2007. Touto zásadní námitkou se žalovaný správní úřad v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nezabývá a jeho rozhodnutí je proto nezákonné.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě poukázal na to, že žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 20. 6. 2014 o námitce podle ustanovení § 254 odstavec 5 daňového řádu. Zároveň se žalobce domáhá zrušení uvedeného zamítavého rozhodnutí finančního úřadu ve věci námitky proti postupu správce daně, kterou se žalobce dovolával předepsání a vrácení vyšší částky úroků z neoprávněného jednání správce daně.

K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl, že pokud se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8Afs 30/2012 - 32, pak tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud zrušil předcházející rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 11Ca 120/2009 - 61 a také čtyři rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, kterými byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního úřadu v Praze 6 a věc byla vrácena Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení. Následně Odvolací finanční ředitelství rozhodnutími ze dne 26. 2. 2014 zrušilo uvedená rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6, na základě nichž byla žalobci v přezkumném řízení dodatečně stanovena daň z příjmu fyzických osob jako právnímu nástupci po zemřelé Dr. J.

M. za zdaňovací období let 1999 a 2000 a samotnému žalobci za zdaňovací období let 2000 a 2001. Tato rozhodnutí nabyla právní moci dnem 27. 2. 2014.

Následně správce daně žalobci vrátil vratitelný přeplatek, který mu vznikl v důsledku zrušení výše uvedených rozhodnutí, jimiž byla dodatečně stanovena daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období let 1999 až 2001. Správce daně přitom z moci úřední předepsal na osobní daňové účty žalobce také úrok podle ustanovení § 254 daňového řádu. Na základě vrácení částek – vratitelných přeplatků, které vznikly v důsledku zrušení předpisů daňových povinností, stanovených uvedenými zrušenými rozhodnutími Finančního úřadu pro Prahu 6, a předepsáním úroku požadoval žalobce po správci daně specifikaci vrácených částek včetně výpočtu úroku podle ustanovení § 254 daňového řádu. Na tento požadavek reagoval správce daně sdělením ze dne 7. 5. 2014, ve kterém žalobci specifikoval jednotlivé předpisy představující výši doměřené daně za jednotlivá zdaňovací období, datum jejich splatnosti a výši úhrady těchto předpisů. Součástí tohoto sdělení byly i přílohy, obsahující výpočet úroku podle ustanovení § 254 daňového řádu. Na toto sdělení pak žalobce reagoval podáním, které správce daně posoudil podle obsahu jako námitku podle ustanovení § 254 odstavec 5 daňového řádu a o této námitce rozhodl rozhodnutím ze dne 20. 6. 2014 tak, že námitku jako nedůvodnou zamítl. Proti rozhodnutí o námitce pak žalobce podal odvolání, o němž rozhodl žalovaný nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 1. 2015.

Žalovaný s právními názory žalobce, uvedenými v žalobě, nesouhlasí a má za to, že skutkový stav, právní posouzení a správní úvahy jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí i v předloženém spisovém materiálu. Žalobní námitky se částečně překrývají s námitkami odvolacími, žalobce však v argumentaci směřující proti rozhodnutí žalovaného doplňuje zejména odkaz na jiná daňová řízení a nepatřičně je směšuje.

Pokud jde o doměření daně z příjmu za zdaňovací období let 2006 až 2008, pak těchto období se žalobou napadené rozhodnutí vůbec netýká. Žalobce totiž vedle uvedených rozhodnutí o doměření daně z příjmu za zdaňovací období let 1999 až 2001, kterých se týkal žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8Afs 30/2012, napadl touto žalobou také další rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, jimiž byla zamítnuta odvolání proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Prahu 6, avšak ve vztahu k těmto (dalším) zdaňovacím obdobím bylo vedeno soudní řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7Af 55/2011.

Žalovaný má za to, že předmětem přezkoumání v dané žalobní věci může být pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2015, č. j. 72/15/5100-41454-704293, a postup jeho vydání předcházející.

V nyní posouzené věci není sporu o tom, že výše uvedenými rozhodnutími Odvolacího finančního ředitelství byla zrušena rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6, na základě nichž byla dodatečně stanovena daň z příjmu fyzických osob, a to žalobci jako právnímu nástupci po zemřelé Dr. J. M. za zdaňovací období let 1999 a 2000 a žalobci samotnému za zdaňovací období roku 2000 a 2001. Odvolací námitky souvisely s posouzením další skutečnosti, podstatné pro výpočet úroku podle ustanovení § 254 daňového řádu, a to s určením částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě těchto později zrušených rozhodnutí.

Ve vztahu k daňové povinnosti, dodatečně stanovené žalobci za zdaňovací období roku 2000 a 2001, lze konstatovat, že žalobcem byla doměřená daň za obě zdaňovací období

uhrazena v plné výši již dne 18. 2. 2005 platbou v celkové výši 192.253,-Kč. Správce daně proto provedl výpočet úroku z neoprávněného jednání správce daně z celé uhrazené částky 192.253,-Kč a při výpočtu úroku se dopustil dílčího pochybení, když neuhrazený úrok z prodlení na dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 ve výši 35,-Kč od celkové uhrazené částky odečetl již ke dni jeho předeapsání, tj. ke dni 31. 5. 2012. Toto pochybení žalovaný jako odvolací orgán napravil a provedl přepoččet předmětného úroku z celé uhrazené částky až ke dni vrácení vratitelného přeplatku správcem daně žalobci, tj. do dne 17. 3. 2014. Z tohoto důvodu žalovaný změnil odvoláním napadené rozhodnutí správce daně a částku přiznaného úroku zvýšil o 9,-Kč.

Ve vztahu k daňové povinnosti dodatečně stanovené žalobci jako právnímu nástupci Dr. J. M. za zdaňovací období roku 1999 a 2000 žalovaný odkazuje na část odůvodnění rozhodnutí správce daně o námitce na straně 3, kde žalobci objasnil, že platbu ve výši 200.487,-Kč, přijatou dne 18. 2. 2005 a evidovanou na osobním daňovém účtu, na němž je evidováno o daňových povinnostech zůstavitele za období předcházejícího úmrtí, které přešly na žalobce jako na dědice zůstavitelky, musel použít na úhradu dříve vzniklých daňových povinností v celkovém úhrnu 150.350,-Kč podle ustanovení § 59 zákona č. 337/1992 Sb. Z této přijaté platby byla pouze zbývající část ve výši 50.137,-Kč použita na úhradu daňové povinnosti tzv. doměrku za zdaňovací období roku 1999.

Správce daně proto v případě daňové povinnosti dodatečně stanovené žalobci jako právnímu nástupci Dr. J. M. za zdaňovací období roku 1999 a 2000 provedl výpočet předmětného úroku podle ustanovení § 254 daňového řádu pouze z částky daně skutečně uhrazené, tedy z částky 50.137,-Kč, neboť jen v této výši byla po úhradě starších daňových povinností uhrazena daň za zdaňovací období roku 1999.

Pokud žalobce uvádí, že uplatnil námitku promlčení podle daňového řádu, pak žalovaný odkazuje na sdělení, v němž považoval odvolací orgán odkaz na promlčení již v roce 2011 za právně bezvýznamný a bez vlivu na úhradu daňových povinností, provedenou v roce 2005 a zcela postrádající logiku. Sám žalobce uvedl, že promlčecí lhůta šesti let uplynula v roce 2011 a námitku je třeba považovat za nedůvodnou vzhledem k tomu, že k použití došlých plateb - tedy úhrad žalobce z února 2005 - na úhradu daňových povinností v pořadí podle zákona o správě daní a poplatků došlo v roce 2005, tedy již několik let předtím, než sám žalobce uvádí, že došlo k promlčení. Pokud žalobce v podané žalobě nově uvádí, že promlčecí doba vypršela v roce 2007 namísto roku 2011, pak je nutno zopakovat, že vzhledem k tomu, že k použití došlých plateb na úhradu daňových povinností došlo již v roce 2005, stalo se tak již předtím, než podle názoru žalobce mělo dojít k jejich promlčení a proto je odkaz na promlčení v roce 2007 pro danou věc právně bezvýznamný.

Závěrem vyjádření žalovaný správní úřad navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce využil svého práva a k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu podal repliku, v níž setrval na tom, že mu nebyly vráceny celé částky, kterých se finanční úřady proti němu neprávem domohly proto, že byly použity na jiný nedoplatek. Žalobce nesouhlasí s tím, že jeho úhrada ve výši 150.350,-Kč se mu nevrátila a používá se na dříve vzniklé daňové povinnosti, neboť k tomuto tvrzení nejsou žádné důkazy navrženy. Žalobce tvrdí, že v roce 2008 měl všechny tzv. dluhy zaplacené a není proto logicky možné, aby v roce 2015 byly účtovány a žalobci odňaty vratitelné peníze ze smyšlené pohledávky z roku 2005, o nichž správce daně sám potvrdil, že neexistují. Žalobce i nadále považuje vše za

vykonstruovanou záležitost s důsledkem způsobit mu škodu a neplnit právní názor, vyjádřený Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání tohoto rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval.

Věc soud posoudil takto:

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 13. 1. 2015 a rozhodnutí Finančního úřadu v Praze ze dne 20. 6. 2014, zároveň se domáhal zaplacení částky 336.295,-Kč s příslušenstvím a toho, aby soud uložil Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně povinnost zrušit dodatečné platební výměry za roky 1996, 1997, 2006, 2007 a 2008.

Pokud jde o návrh žalobce, kterým se domáhal zaplacení částky 336.295,-Kč s příslušenstvím a toho, aby soud uložil Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně povinnost zrušit dodatečné platební výměry za roky 1996, 1997, 2006, 2007 a 2008, je nutno uvést, že správní soudnictví je institutem, který slouží k zajištění právní ochrany fyzických a právnických osob, které byly rozhodnutím správního orgánu zkráceny na svých subjektivních právech. Proto žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat nejen tvrzení o tom, že žalobce byl zkrácen na svých právech, ale i specifikaci toho, jakým porušením zákona v napadeném rozhodnutí byl žalobce na svých právech zkrácen, tedy uvedení důvodů, z nichž žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné.

Podle ustanovení § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, o nichž tak stanoví tento zákon.

Podle ustanovení § 4 odstavec 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím, vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávního celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Dále soudy ve správním soudnictví rozhodují o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a o kompetenčních žalobách.

Z výše uvedeného vyplývá, že pokud se žalobce v podané žalobě domáhal zaplacení částky 336.295,-Kč s příslušenstvím a toho, aby soud uložil Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně povinnost zrušit dodatečné platební výměry za roky 1996, 1997, 2006, 2007 a 2008, je tato část žalobního návrhu mimo rozsah přezkumné činnosti správního soudu, vymezený výše uvedenými ustanoveními soudního řádu správního. Městský soud v Praze tak není v rámci řízení o žalobě, kterou se žalobce domáhá přezkoumání pravomocného

rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, oprávněn ani rozhodnout o návrhu žalobce na zaplacení předmětné finanční částky, ani není oprávněn ukládat žalovanému správnímu úřadu závaznou povinnost rozhodnout konkrétním a určitým způsobem. V této části žalobního návrhu tak nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby se soud meritorně žalobním návrhem zabýval, proto soud postupoval podle ustanovení § 46 odstavec 1 písm. a/ s. ř. s. a v tomto rozsahu žalobu odmítl (výrok č. I. rozsudku). Vzhledem k tomu, že požadavek žalobce na zaplacení výše uvedené částky žalovaným je požadavkem soukromoprávním, o kterém rozhodují soudy v občanskoprávním řízení, soud uvádí, že je na žalobci, aby zvážil, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby se úhrady uvedené částky domáhal samostatnou žalobou v tomto občanskoprávním řízení (viz bod I. poučení tohoto rozsudku).

Pro úplnost soud uvádí, že o návrhu žalobce, aby bylo správnímu orgánu uloženo rozhodnout určitým konkrétním způsobem, není příslušný žádný soud, proto se poučení pod bodem I. tohoto rozsudku na uvedený návrh nevztahuje.

Soud se dále zabýval otázkou důvodnosti žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2015 ve spojení s rozhodnutím Finančního úřadu v Praze ze dne 20. 6. 2014.

Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí a zejména možnost jeho zrušení soudem je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Proto zákon stanoví, že žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních (ustanovení § 65 s. ř. s.).

V první řadě však považuje Městský soud v Praze za nezbytné uvést, že podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. je jednou z podstatných náležitostí žaloby podané ve věci tzv. správního soudnictví uvedení žalobních bodů tzn. uvedení toho, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Podle druhého odstavce uvedeného ustanovení rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (tzn. ve lhůtě dvou měsíců od doby, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou). Z uvedených ustanovení vyplývá, že soud může napadené rozhodnutí v tomto případě přezkoumat pouze se zřetelem ke skutečnostem, které žalobce v podané žalobě výslovně uvedl, neboť následně žaloba ve lhůtě pro její podání k soudu doplňována nebyla a k doplněním a upřesnění žaloby po uplynutí uvedené lhůty (včetně uvádění nových skutečností při ústním jednání u soudu) již soud přihlédnout nemohl.

Žaloba – tak jak byla žalobcem formulována – je podle názoru soudu na samé hranici, která ještě umožňuje soudu konkrétní, věcný a srozumitelný přezkum napadeného rozhodnutí. Text žaloby, v němž lze jen obtížně jednoznačně určit, zda namítané vady se vztahují k rozhodnutí správního úřadu prvního stupně nebo i k rozhodnutí žalobou napadenému, zda a jaké konkrétní vady prvoinstančního rozhodnutí byly žalobcem vytknuty v odvolání a jak s nimi naložil odvolací správní úřad, to vše umožnilo městskému soudu provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí do jisté míry obecným způsobem vyjma těch námitek, které svojí určitostí a srozumitelností byly způsobilé k tomu, aby se jimi soud zabýval podrobně a individuálně.

Podle ustanovení § 254 odstavce 1 daňového řádu dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu

nezákonného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá roční výši tzv. repo - sazby, stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.

Podle ustanovení § 254 odstavec 2 daňového řádu v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši.

Podle ustanovení § 254 odstavce 3 daňového řádu správce daně předepíše úrok přiznaný podle ustanovení § 254 daňového řádu na osobní daňový účet do patnácti dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno, změněno nebo prohlášeno za nicotné.

Předmětem přezkoumání soudem v dané žalobní věci tak může být z hlediska žalobního návrhu pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2015, č. j. 72/15/5100-41454-704293, a postup jeho vydání předcházející.

Výše uvedenými rozhodnutími Odvolacího finančního ředitelství byla zrušena rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6, na základě nichž byla dodatečně stanovena daň z příjmu fyzických osob, a to žalobci jako právnímu nástupci po zemřelé Dr. J. M. za zdaňovací období let 1999 a 2000 a žalobci samotnému za zdaňovací období roku 2000 a 2001. Odvolací námitky žalobce souvisely s posouzením další skutečnosti, podstatné pro výpočet úroku podle ustanovení § 254 daňového řádu, a to s určením částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě těchto později zrušených rozhodnutí.

Žalovaný odvolací správní úřad zcela určitě a srozumitelně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil, že ve vztahu k daňové povinnosti, dodatečně stanovené žalobci za zdaňovací období roku 2000 a 2001, lze konstatovat, že žalobce doměřenou daň za obě zdaňovací období uhradil v plné výši již dne 18. 2. 2005 platbou v celkové výši 192.253,-Kč.

Na základě této skutečnosti správce daně oprávněně a zcela v souladu s ustanovením § 254 odstavec 1 daňového řádu provedl výpočet úroku z neoprávněného jednání správce daně z celé uhrazené částky 192.253,-Kč. Žalovaný odvolací správní úřad dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že se správce daně při výpočtu úroku dopustil dílčího – z hlediska celkové částky nevýznamného - pochybení, když neuhrazený úrok z prodlení na dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 ve výši 35,-Kč od celkové uhrazené částky odečetl již ke dni jeho předepsání, tj. ke dni 31. 5. 2012. Toto pochybení žalovaný jako odvolací orgán napravit a provedl přepočtení předmětného úroku z celé uhrazené částky až ke dni vrácení vratitelného přeplatku správcem daně žalobci, tj. do dne 17. 3. 2014.

Uvedené skutečnosti byly důvodem, proč žalovaný odvolací správní úřad změnil odvoláním napadené rozhodnutí správce daně a částku přiznaného úroku zvýšil o 9,-Kč, přičemž svůj postup a důvody i rozhodné okolnosti zcela srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je dále zjevné, že ve vztahu k daňové povinnosti, která byla dodatečně stanovena žalobci jako právnímu nástupci zemřelé Dr. J. M. za zdaňovací období roku 1999 a 2000, bylo žalovaným odvolacím úřadem i správcem daně žalobci vysvětleno, že platbu ve výši 200.487,-Kč, přijatou dne 18. 2. 2005 a evidovanou na

osobním daňovém účtu, na němž je evidováno o daňových povinnostech zůstavitele za období předcházejícího úmrtí, které přešly na žalobce jako na dědice zůstavitelky, musel použít na úhradu dříve vzniklých daňových povinností v celkovém úhrnu 150.350,-Kč podle ustanovení § 59 tehdy platného a účinného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Z této přijaté platby byla pouze zbývající část ve výši 50.137,-Kč použita na úhradu daňové povinnosti tzv. doměrku za zdaňovací období roku 1999.

Správce daně proto v případě daňové povinnosti dodatečně stanovené žalobci jako právnímu nástupci Dr. J. M. za zdaňovací období roku 1999 a 2000 provedl výpočet předmětného úroku podle ustanovení § 254 daňového řádu pouze z částky daně skutečně uhrazené, tedy z částky 50.137,-Kč, neboť jen v této výši byla po úhradě starších daňových povinností uhrazena daň za zdaňovací období roku 1999.

Žalobce v podané žalobě uvedený postup napadl a rozporoval, aniž by však uvedl, v jakých konkrétních skutkových či právních okolnostech spatřuje nesprávnost, nedůvodnost či nezákonnost popsaného postupu daňových orgánů. K tomu Městský soud v Praze považuje za potřebné vyjádřit, že odlišný názor účastníka řízení na posouzení skutkových okolností či na právní posouzení věci sám o sobě neznamená, že jde o postup nezákonný a nezakládá proto ani samostatný důvod pro zrušení rozhodnutí soudem.

Pokud žalobce v podané žalobě opakoval námitku promlčení podle daňového řádu, pak je třeba vzít v úvahu skutečnost, že touto námitkou se žalovaný odvolací správní úřad již podrobně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde odkázal na sdělení, v němž považoval odvolací orgán odkaz na promlčení již v roce 2011 za právně bezvýznamný a bez vlivu na úhradu daňových povinností z roku 2005 a zcela postrádající logiku. Žalovaný poukázal na skutečnost, že sám žalobce uvedl, že promlčecí lhůta šesti let uplynula v roce 2011 a proto je třeba jeho námitku promlčení považovat za nedůvodnou už proto, že k použití došlých plateb - tedy úhrad žalobce z února 2005 - na úhradu daňových povinností v pořadí podle zákona o správě daní a poplatků došlo v roce 2005, tedy již několik let předtím, než sám žalobce namítá, že nároky daňových orgánů byly promlčeny. Jestliže žalobce v podané žalobě vyjádřil názor, že promlčecí doba vypršela v roce 2007, pak je zřejmé, že ani tato námitka nemůže obstát. K použití došlých plateb na úhradu daňových povinností došlo v roce 2005, tedy předtím, než podle názoru žalobce mělo dojít k jejich promlčení, proto soud považuje námitku promlčení za nedůvodnou.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že se správní úřady neřídily závazným právním názorem, vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8Afs 30/2012 - 32, pak tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Uvedeným rozsudkem Nejvyšší správní soud zrušil předcházející rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 11Ca 120/2009 - 61 a také čtyři rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, kterými byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního úřadu v Praze 6 a věc byla vrácena Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení.

Ze spisového materiálu je zřejmé – a žalobce to ani nijak nerozporuje – že následně Odvolací finanční ředitelství rozhodnutími ze dne 26. 2. 2014 zrušilo uvedená rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6, na základě nichž byla žalobci v přezkumném řízení dodatečně stanovena daň z příjmu fyzických osob jako právnímu nástupci po zemřelé Dr. J. M. za zdaňovací období let 1999 a 2000 a samotnému žalobci za zdaňovací období let 2000 a 2001.

Tato rozhodnutí nabyla právní moci dnem 27. 2. 2014. Poté správce daně žalobci vrátil vratitelný přeplatek, který mu vznikl v důsledku zrušení výše uvedených rozhodnutí, jimiž byla dodatečně stanovena daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období let 1999 až 2001. Správce daně přitom z moci úřední předsal na osobní daňové účty žalobce také úrok podle ustanovení § 254 daňového řádu.

Pokud žalobce v podané žalobě vznesl námitky i ve vztahu k doměření daně z příjmu za zdaňovací období let 2006 až 2008, pak je z obsahu spisového materiálu zřejmé, že těchto zdaňovacích období se žalobou napadené rozhodnutí netýká a netýká se jich ani žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8Afs 30/2012,

Na základě výše uvedeného odůvodnění soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

I. V této věci se žalobce může domáhat svého práva podáním žaloby na zaplacení finanční částky ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení (ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s.) u okresního (obvodního) soudu, v jehož obvodu je sídlo žalovaného (ustanovení § 249 odst. 1, § 250 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů – dále jen o. s. ř.) a to tak, aby v této lhůtě žaloba došla k soudu příslušnému k občanskému soudnímu řízení (ustanovení § 82 odst. 3 o. s. ř.).

II. Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

III. Podání kasační stížnosti nemá vliv na běh lhůty, uvedené pod bodem I. tohoto poučení.

V Praze dne 28. července 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu